

ningen paa tilsvarende Maade. Dog maa der ikke herved foretages nogen Ændring af de til Fordel for Successorerne i Medfør af Lovens § 4 allerede henlagte Midler. Den i nærværende Lov givne Bemyndigelse kan ikke benyttes længere end til 1. April 1930, og saafremt Afløsningen eller Genoptagelsen ikke er afsluttet forinden, træder fra den nævnte Dag den i Lov Nr. 563 af 4. Oktober 1919 § 11, 2. Stykke, foreskrevne Afgift i Kraft.

Det af Forslagsstilleren indbragte Lovforslag gik, i Overensstemmelse med det af ham i Samlingen 1923—24 indbragte, se Aar bog for det nævnte Aar Side 457, ud paa, at ved Afløsningen skulde den sidst skete almindelige Vurdering lægges til Grund i Stedet for, som i Lensloven foreskrevet, Ejendomsskyldvurderingen af 1920. I Bemærkningerne til Lovforslaget udtalte Forslagsstilleren, at det var den Skikkelse, Lensloven havde, da den forelagdes i Folketinget den 13. Februar 1919, og da den vedtoges i Folketinget ved 3. Behandling den 25. Juni 1919. Det var under Behandlingen i Landstinget, at § 2 ændredes derhen, at det skulde være Vurderingen i 1920, der skulde lægges til Grund for Værdiberegning af faste Ejendomme, men med den bestemt fremsatte Motivering, at man ønskede, at Afgiften, som Staten skulde modtage af Majoraternes faste Ejendomme, skulde staa i Forhold til Ejendommenes Værdi i Frigivelsesøjeblikket.

Da Forholdene nu har ændret sig, saa at Vurderingerne i 1920 ligger betydeligt højere end den Værdi, de Ejendomme, der skal afløses nu, vil have i Frigørelsesøjeblikket, maatte det anses for et ganske selvfølgeligt Retfærdighedskrav, at det bliver den sidst skete Vurdering, nemlig den i Aar foretagne, der lægges til Grund ved Værdiberegningen under de Afløsninger, der endnu forestaar.

Det i Landstinget nedsatte Udvalg delte sig i et Flertal (Udvalget undtagen Socialdemokraterne) og et Mindretal, Socialdemokraterne.

Man var fra alle Sider enig om, at det var ønskeligt at naa til en hurtig Afslutning af Arbejdet med Lensafløsningen, ligesom Flertallet var klar over, at Lempelser fra Lovens Afgiftsbestemmelser i visse Tilfælde var ønskelige. Efter at forskellige Muligheder var overvejet, saa Flertallet ingen anden Udvej til at fremme Afløsningen end at give Justitsministeren Bemyndigelse til at dispensere fra den bestaaende Lov efter enstemmig Indstilling fra Lensnævnet, og Flertallet stillede derfor Ændringsforslag om at give Lovforslaget den Affattelse, som ovenfor er gengivet.